

Regel. Jeg tror ikke, at denne Lov kan forstås anderledes, end at, naar Lyndet vil have sin Løn af Fallitboet, maa det ogsaa for Fallitboet gøre sin Tjeneste og sit Arbejde Tiden ud. Naarlig kan jeg slet ikke forstaa, hvorfor de ærede Forslagsstillere have taget det Tilfælde med, at Gælden i Husbondens Dødsbo fragaas. Derved vil der virkelig kun fremkomme noget ganske løseligt og uheldigt. Lad os tænke os, at en Mand dør, og at hans Kone og Børn ikke ere fuldkomne paa det rene med, om hans Aktiver ville være tilstrækkelige til at dække hans Gæld. Saa benytte de den Regel, som findes i Lovgivningen, at fragaa Arv og Gæld, hvilken Regel netop er givet for i saadanne Tilfælde at sikre dem mod at overtage Gældsansvaret. Skulle nu, i samme Øjeblik de efterlevende have afgivet denne Erklæring, og naaget de i Virkeligheden blive ved at eje Ejendommen, og naaget det maaste viser sig, at der bliver Overflud til dem, Tjenestefolkene kunne sige: Nu gaa vi vor Vej, vi ville have vor Løn til i Dag og i øvrigt ikke have mere med Tjenesten at gøre? Jeg tror, det er meget uheldige Bestemmelser, der her foreligger, og at det ganske sikkert er noget helt nyt, der ikke paa langt nær har Hjemmel i vor Lovgivning. Det forekommer mig, at det er et uheldigt Tidspunkt at vælge til Indførelse af saadanne Bestemmelser, naar man samtidig skaffer Lyndet den i og for sig naturlige Ret, som er indrømmet ved § 1. Det forekommer mig tværtimod, at der maatte være al Grund til at sige, at naar vi skaffe Lyndet fuld Sikkerhed for dets Løn og Kostpenge og altsaa Sikkerhed for, at det faar, hvad det skal have, er det heller ikke mere end rimeligt og billigt at forlange, at Lyndet paa sin Side fuldt ud yder og opfylder det, som det, vi sikre Lyndet, skulde være Bederlag for. Jeg tror ikke, at man kan eller bør gaa videre, hvis man vil have et Nr. 7, som i § 2 foreslaaet, end at sige, at Lyndet er berettiget til at fratræde Tjenesten, naar den Ejendom, til hvis Bedrift det er sættet, ved Tvangsauktion er gaaet over i Tredjemands Haand.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Zahle): Hvis det ærede Medlem for Røge (Alberti) havde Ret i, at de Bestemmelser, der her foreslaas, vilde staae Realkrediten i nogen væsentlig Grad, vilde jeg indrømme, at saa burde og skulde de forandres. Muligheden for, at det kan ske, foreligger ogsaa. Jeg gaar ud fra, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, og at der der vil blive Anledning til at tage saa-

vel de Indvendinger, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, der sidst talte, som fra anden Side, op til Drøftelse. Jeg vil dog straks tillade mig at gøre et Par Bemærkninger over for det ærede Medlem, idet han sagde, at der her er givet Lyndet Beslighed til at gøre sig en pekuniær Fordel ud af en Situation, der i og for sig er Lyndet ganske uvedkommende. Det tror jeg ikke paa nogen Maade er Tilfældet. Lyndet kan sikkert efter den bestaaende Lovgivning forlade sin Tjeneste, naar den Bedrift, hvortil det er sættet, det vil altsaa i dette Tilfælde sige den Landejendom, paa hvilken det tjener, gaar ud af den tidligere Husbondes Besiddelse eller ophører at drives for hans Regning. Naar Lyndet har sættet sig til en Bondegård, og Pantkøbereren derefter tager den til Brugelighed, er det, tror jeg, efter Lyndeloven givet, at Lyndet maa have Lov til at forlade sin Tjeneste. Jeg har med Flid søgt efter en Højesteretsdom denne Materie angaaende, men har ingen kunnet finde, og eksisterer der ikke en saadan Dom i modsat Retning, maa Grundsætningen i § 30 i Lyndeloven komme til Anvendelse, som foreskriver, at Husbonden ikke ved kontraktmæssig Overdragelse uden Lyndets Samtykke kan gibe det en anden Husbond. Thi naar Husbonden ikke kan det, maa det formentlig ogsaa være givet, at naar Prioritetshaverne gøre Udlæg og tage sig Pantet til Brugelighed, saa at Bedriften sker for deres Regning, saa kan Lyndet ikke være forpligtet til at tjene længere. Saa hvis det ærede Medlem for Røge ikke har noget positivt at støtte sin Antagelse paa, tillader jeg mig indtil videre at tro, at dette er rigtigt. Men naar denne det ærede Medlems Opfattelse er urigtig, er ogsaa det, som det ærede Medlem hvggede derpaa, urigtigt, nemlig at Lyndet kunde gøre sig ugrundet Fordel. Naar Lyndet kun kan forlange Løn til den Dag, det kan gaa, i det Tilfælde, det vælger at gaa, er det netop en Begrænsning i Lyndets nu-gældende Ret, som Forslagsstillerne have anset for rimeligt at træffe, for ikke i alt for høj Grad at staae Realkrediten. Det er selvfølgelig, at hvorledes man end affatter denne Bestemmelse, saa vil Realkrediten lide et lidet Slaar, naar Lyndeløn skal gaa forud for Prioritetshaverne. Det er dog kun et ubetydeligt Tab, der derved forvoldes Prioritetshaverne. Men det er selvfølgelig klart for Forslagsstillerne, at herefter vil Følt, som skal anbringe Pengene i Landejendomme, regne med, at Lyndets Løn skal gaa forud for dem, og derfor maa Lyndets